

Τότες ἐπολοήθηκεν ἡ γλυκομανιεράτη
κ' ἐφάνην μου 'ς τὰ χέρκα της πὼς τὸν τουνηὶν ἐκράτει.

γλυκομανίζω Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α ν ῖ ζ ω.

Ἐκδηλῶ ὀργήν, μανίαν, κατὰ τρόπον ἥπιον, οἶονει γλυ-
κύν: Αἶνιγμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ βουνὰ κυρὰ γλυκομανίζει
καὶ σὰν ἔρτη μέσ' 'ς τὰ στενά, φουσᾶ καὶ μπουμβουνίζει
(ἢ πορδῇ).

γλυκομάννα ἡ, Κρήτ. Ἡπ. (Ἰωάνν. Κοκκιν. κ.ά.) —
É. Legrand, Chansons, 234 Μ. Στεφανίδ. εἰς Λαογρ. 10
(1929), 200 Μ. Γ. Παππᾶς εἰς Ν. Ἑστ. 1 (1927), 95 γλυ-
κόμanna Πελοπν. (Δημητς.) γλυκομάννια Ἑρεικ. Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ. Αὐχίον. Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ. Ρόδ. Σιν.
κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. — Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ.
φυτ., 46 — Λεξ. Δημητρ. γλυκόμanna Κέρκ. — Χελδρ. -
Μηλιαρ., αὐτόθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ᾶ ν ν α.

1) Ἡ λίαν ἀγαπητή, λίαν προσφιλέης, οἶονει γλυκεῖα μή-
τηρ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καλὰ μοῦ τό 'πε ἡ μάννα μου, ἡ γλυκομάννα μου,
μὴν ἀγαπήσης, γιέ μου, ποτέ σου κοπελιά

É. Legrand, Chansons, 234.

Μάννα μου, γλυκομάννα μου, καὶ μᾶς ποῦ μᾶς ἀφίνεις;
Κρήτ. 2) Τὸ φυτὸν Βήχιον τὸ σιτοφάγον ἢ χαμαιλεύκη (Tus-
silago farfara) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae), τὸ
ὁποῖον ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητας, κυρίως διὰ τὴν ἐπούλω-
σιν πληγῶν Ἑρεικ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐχίον.
Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ. Ρόδ. Σιν. κ.ά.) Μαθράκ.
Ὁθων. Πελοπν. (Δημητς.) — Μ. Στεφανίδ., ἐνθ' ἄν. Γ.
Παππᾶ εἰς Ν. Ἑστ. 1 (1927), 95 Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ.
ὄνομ. φυτ., 46 — Λεξ. Δημητρ.: Τῇ γλυκομάννια τὴ βάζομε
'ς τὸ βιζιγάδι Ρόδ. Ἀδὶ καὶ γιὰ γλυκομάννια ἐβάζαμε σέ-
σκουλο 'ς τὸ βιζιγάδι αὐτόθ. Ἐτρεχε μὲ τὴ Μαρίνα πάνω
ἀπὸ τὰ λιβάδια... 'ς τὰ νερά, γιὰ νὰ βροῦν πεντάνευρα καὶ
γλυκομάννες, γιὰ νὰ κλείσῃ ἡ πληγὴ Γ. Παππᾶ, ἐνθ' ἄν.
Συνών. β η χ ᾶ ν ι, χ α μ ο λ ε ὕ κ α.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκομάννια καὶ ὡς τοπων. Μαθράκ.

3) Εἶδος ἀγρίου γλυκανήσου Ἡπ. (Κοκκιν.)

γλυκομάννακος ἐπιθ. Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν ν ᾶ κ ι.

Ποικιλία ἐλαίας, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει γλυκεῖαν γεῦ-
σιν: Γλυκομάννακη ἐλιά. Γλυκομάννακο λάδι.

γλυκομαντάρινο τό, ἐνιαχ. γλυκομαντάρινο Κάλυμν.
γλυκομαντόρινο Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ α ρ ῖ ν ι.

Εἶδος μανταρινιοῦ μὲ πολὺ γλυκεῖαν γεῦσιν ἐνθ'
ἄν.: Ἐμάζωξα οὐλα τὰ γλυκομαντόρινα καὶ τώρα θὰ
φύγω Γαργαλ.

γλυκομαντζουράνα ἡ, Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κρήτ.
Μεγίστ. Σκυρ. γλυκοματζουράνα Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) γλυ-
κομαζουράνα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ ζ ο υ ρ ᾶ ν α.

Θωπευτικὴ προσωνομία, συνήθως μὲν τῆς μητρός, ἐνίοτε
δὲ καὶ νεάνιδος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἂν σὲ ρωτήξ' ἡ μάννα σου, | ἡ γλυκομαντζουράνα σου
Ἰων. (Σμύρν.)

Ξυπνᾶ καὶ πάει 'ς τσῇ μάννας τση, | 'ς τσῇ γλυκοματζου-
ράνας τση

Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Κ' ἐγὼ φιλῶ τὴ μάννα τους, | τὴ γλυκομαζουράνα τους
Χίος.

γλυκομαντηλίδα ἡ, ἐνιαχ. γλυκομαντελίδα Δονοῦς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ η λ ῖ δ α.

Τὸ ποῶδες φυτὸν Ἀνθεμῖς ἡ ὑψηλοτάτη (Anthemis
altissima) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae).

γλυκομαριὰ ἡ, Πάρ.—Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγρ.,
6 καὶ 18 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 1035-36 Χελδρ. -
Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 55—Λεξ. Δημητρ. γλυκομαρ-
για Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. Μ α ρ ῖ ᾶ, διὰ τὸ
βλ. Μ α ρ ῖ α.

Τὸ φυτὸν Χόνδρυλλα ἡ βρουλλοειδής (Chondrylla juncea)
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν. Συνών.
κ α ρ κ ο κ ρ ο ὕ ξ ι, κ ὸ λ λ α, κ ο λ λ η τ σ ῖ δ α τ ο ὗ
ἀ μ π ε λ ι ο ὦ, κ ο λ λ ῖ ᾶ, κ ο λ λ ῖ ν α, μ α σ τ ι χ ῖ ᾶ,
τ σ ο υ κ ν ῖ δ α, χ ὶ ν τ ρ ο ς.

γλυκομάραρο τό, ἐνιαχ. γλυκομάραρον Μακεδ.
(Δαμασκην.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ᾶ ρ μ α ρ ο.

Εἶδος σχιστολίθου λίαν εὐλαξεύτου.

γλυκομάρουλο τό, Ἀθῆν. Κρήτ. Πάρ. κ.ά. — I. Βενι-
ζέλ., Παροιμ.², 85.294 γλυκομαρ'λου Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ο ὕ λ ι.

Μ α ρ ο ὕ λ ι μὲ γλυκεῖαν γεῦσιν, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ
πικρομάρουλο, ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἐφαγε τὰ
γλυκομάρουλα, θὰ φάῃ καὶ τὰ πικρομάρουλα (ἐπὶ τῶν
ἀναποφύκτων λυπηρῶν συνεπειῶν εὐαρέστου ὑπολαύσεως)
ἐνιαχ. Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλ. ἐνιαχ.

γλυκομάρονο τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ὶ ν ι, καὶ
τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰταλ. marrone.

Εἶδος σύκου χρώματος λευκοῦ καὶ σχήματος προσομοιά-
ζοντος πρὸς τὸ τοῦ καστανίου.

γλυκομαρῶνα ἡ, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ῶ ν α.

Εἶδος συκῆς, ἡ ὁποία παράγει σῦκα λευκὰ ὅμοια πρὸς
τὸ σχῆμα τοῦ καστανίου: Ἡ γλυκομαρῶνα ἔχει πρὸ ἀραιὰ
κλαδιά καὶ πρὸ μεγάλα φύλλα ψαλλιδωτά.

γλυκομασῶ Εὐβ. (Βρύς.) Ἡπ. (Ριζοβ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.
Χαν. κ.ά.) γλυκομασῶ Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Ξηροκ.)
γλυκομασιῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α σ ῶ.

Μασῶ κάτι κατὰ τρόπον εὐχάριστον, αἰσθανόμενος οἶονει
γλυκύτητα Ἡπ. (Ριζοβ.) Κρήτ. (Πεδιάδ. Χαν. κ.ά.) Πε-
λοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Ξηροκ.): Τὸ σκυλλάκι γλυκομασεῖ
τὸ φωμί Κρήτ. Ποῦ νὰ βρῇς νὰ θερίσῃς πικρολούπινα! Τὰ

